

A woman with long dark hair is shown from the chest up, looking upwards with a slight smile. Her right hand is raised towards her face, with fingers slightly spread. The background is a dark, rainy scene with water splashing and a blurred landscape. The overall mood is romantic and evocative.

น้ำท่วมหัวใจเธอ

รณศิริวโร

รักชนกเผยอเปลือกตาขึ้นอย่างช้าๆ รู้สึกว่าร่าง
ของเธอสะบัดไปมาราวกับผืนธงที่ถูกพายุพัด
สติสัมปชัญญะอันริบหรี่บอกตัวเองว่าเธอกำลัง
เกาะขอนไม้ขนาดใหญ่ที่ลอยไปตามลำน้ำที่ไหล
เชี่ยว สายตาของเธอมองไปทางเขนด้านขวาที่
ปวดแปลบ สิ่งที่เห็นคือกิ่งไม้ที่ยื่นออกมาชิดกับลำ
ต้นเป็นวงรัดเรียวเขนของหญิงสาวเอาไว้แน่น

เธอพยายามนึกย้อนหลังไปว่าเกิดอะไรขึ้น เธอ
ตกจากหน้าผาชั้นร่วงลงมาสู่แม่น้ำนี้ได้อย่างไร

ความทรงจำแรกที่ผุดขึ้นมาคือเสียงตะโกนของ
ผู้ชายคนหนึ่งจากหน้าบ้านพัก

“คุณนงครับ คุณนง คุณพ่อของคุณถูกยิง...”

หญิงสาวในชุดซาฟารีสีน้ำตาลอ่อน วิ่งผลุน
ผลันไปที่หน้าต่าง ชะเง้อออกมาหาเสียงนั้น
ตะโกนถามออกไปด้วยหัวใจเต้นแรง

“เกิดอะไรขึ้น คุณพ่อเป็นอะไร”

“ท่านเรียกมาทางวิทยุ บอกว่าโดนพวกลักลอบ
ตัดไม้ยิงที่ซาครับ ทางชายป่าตะวันออกโน่น”

นายสิน ลูกน้องของพ่อเธอตะโกนตบออกมา
จากข้างในรถตรวจการณ์

รักชนกพุ่งไปที่ตู้ข้างเตียง หยิบเอาชุดปฐม
พยาบาลใส่กระเป๋าสะพายอย่างร้อนรน วิ่ง
กระโจนลงบันไดจากชั้นสอง และก่อนจะผละออก
ประตู หญิงสาวชะงักและวิ่งกลับมาฉวยวิทยุ
สื่อสารมาเหน็บข้างเอวทั้งที่ไม่จำเป็นเลย ลูกน้อง
ของคุณพ่อทุกคนต่างมีเครื่องมือสื่อสารพกติดตัว
อยู่แล้ว พ่อของเธอเป็นเจ้าของหน้าที่กรมป่าไม้ สักวัน
หนึ่งคงต้องมีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น เธอนึกตำหนิ
ตัวเองที่เริ่มคุมสติไม่อยู่จนทำให้ชักช้า

หญิงสาววิ่งไปเปิดประตูรถที่เข้ามาจอดเทียบ แล้วเข้าไปนั่งด้านหลังซึ่งมีชาวบ้านคนหนึ่งนั่งอยู่ก่อนแล้ว ยังมีชายอีกคนนั่งอยู่ข้างนายสินซึ่งเป็นคนขับ ทั้งสองเป็นชาวบ้านที่เธอคุ้นหน้าดี เพราะเคยมาเยี่ยมมคุณพ่อหลายหน นายสินเร่งเครื่องยนต์ออกไปในทันทีที่เธอปิดประตูรถ

“นายสิน ช่วยติดต่อคุณพ่อที ช้่นอยากรู้ว่าพ่อเป็นยังไงบ้าง” รักชนกขอร้องคนขับ

“ตอนนี้ ติดต่อไม่ได้แล้วครับ” นายสินตอบด้วยเสียงทุ้มต่ำ “แบตเตอรี่วิทยุของท่านคงหมด”

สิบนาที่ต่อมา รถที่บึ่งมาด้วยความเร็วสูงก็มาถึงทางแยกที่จะไปชายป่า แต่รถกลับเลี้ยวซ้ายไปอีกด้านหนึ่ง รักชนกนึกเอะใจ เธอเหลือบสายตามองไปที่ประตुरถทั้งสี่ด้านซึ่งถูกล็อกไว้หมดอันผิดปกติวิสัยที่คนแถวนี้ปฏิบัติกัน หญิงสาวพยายามทำสีหน้าให้เป็นปกติในขณะที่นายสินเหลือบมองเธอผ่านกระจกหน้ารถ ชายฉกรรจ์ทั้งสามไม่เฉลียวใจเลยว่าผู้หญิงอย่างเธอจะรู้จักเส้นทางที่ซับซ้อนผ่านผืนป่าแห่งนี้

ในขณะที่รถชะลอความเร็วเพื่อขึ้นทางชัน ล้อ
หลังด้านขวาก็ตกหล่มโคลนอันเป็นผลมาจากฝนที่
ตกหนักเมื่อคืน

“นายสิน ขับดีๆ หน่อยสิ พ่อชั้นรออยู่นะ” รัก
ชนกแสร้งทำเสียงเกรี้ยวกราด

“ไม่เป็นไร คุณนก หล่มไม่ลึก เดียวก็ยกขึ้นได้”
นายสินปลดเซ็นทรัลล็อกคพลาจหันไปส่งอีกสองคน

“ไ้แจ่ม ไ้รอด ลงไปเซ็น เร็ว”

แต่ก่อนที่ทั้งสองจะขยับตัว หญิงสาวก็เปิด
ประตูรถ ผลุนผลันออกไปด้านนอก เธอหยุดยืน

ห่างออกไปจากตัวรถพอสมควรก่อนหันกลับมา
จ้องนายสินที่กำลังตามออกมาจากรถ

“นายจะพาฉันไปไหน” หญิงสาวร้องถามอย่าง
ตระหนก “พ่อไม่เป็นไรใช่ไหม โกหกฉันทำไม”

นายสินยิ้มที่มุมปาก ก่อนตอบด้วยเสียง
ราบเรียบ “พ่อคุณกับผมมีเรื่องตกลงกันไม่ได้นิด
หน่อย”

แม้ว่าคุณพ่อของเธอจะไม่ได้เล่าเรื่องงานให้
เธอรับรู้มากนัก แต่รักชนกก็พอเดาออก

“พวกนายสคบกับนายทุนเข้าไปตัดไม้ในเขต
หวงห้ามใช่ไหม”

นายสินทนทนหายใจ พลังตอบเหมือนข้อ
กล่าวหานั้นเป็นเรื่องธรรมดา

“พ่อของคุณเจอหลักฐานสำคัญ” นายสิน
ยอมรับ “เอาเป็นว่าผมขอตัวคุณนงมาเป็นเรื่อง
รับประกันว่าท่านจะไม่เอาพวกผมเข้าคุกละกัน”

จังหวะเดียวกับที่ชายอีกสองคนพยายามขยับ
ตัวเข้ามาหา รักชนกก็หันหลังวิ่งหนีอย่างสุดชีวิต
เสียงชายฉกรรจ์ตะโกนไล่หลัง หญิงสาวเร่งฝีเท้า
ให้เร็วขึ้น ความตื่นตระหนกทำให้เธอจำทางไม่ได้
กว่าจะรู้ตัวก็วิ่งมาผิดทางแล้ว เพราะภูมิประเทศ

เบื้องหน้าของเธอคือหน้าผาสูงชันซึ่งด้านล่างเป็น
แม่น้ำที่ไหลเชี่ยวกราก

รักชนกในอาการกระหืดกระหอบจำต้องหัน
กลับมาเผชิญหน้าผู้ไล่ล่าทั้งสามที่วิ่งตามมาจนทัน

“ยอมเราให้เราจับตัวเสียดีๆ เถอะ คุณนก”

นายสินบอกผ่านลมหายใจอันหนักหน่วง

“นายนั้นแหละควรมอบตัวเสียดีๆ” หญิงสาวได้
เสียงแหบแห้ง “รู้หรือเปล่าว่าสิ่งที่พวกนายทำอยู่
มันส่งผลเสียหายต่อประเทศของเราใหญ่หลวงแค่ไหน
ไหน”

“เราเก็บตัวคุณนงไว้ไม่นานหรอก” ฝ่ายตรงข้ามพูดต่ออย่างไม่ใส่ใจ “พอตกลงกับพ่อของคุณได้ เราก็จะปล่อยตัวคุณนงทันที”

ทั้งสามคนก้าวสามขุมเข้ามา หญิงสาวถอยหลังกรูดด้วยความตกใจ แขนทั้งสองข้างยกกวัดแกว่งกลางอากาศด้วยความพยายามสุดชีวิตที่จะทรงตัวที่ขอบผา

“เฮ้ย เข้าไปจับไว้ เร็ว” นายสินร้องบอกสมุนด้วยความตกใจ แต่สายไปเสียแล้ว ร่างเพรียวบางนั้นลอยละลิวตกลงสู่เบื้องล่าง เสียงตกกระทบผืนน้ำดังตูมใหญ่

ศีรษะของหญิงสาวโผล่ขึ้นมาชั่วอึดใจแล้วจม
หายไป กระแสน้ำไหลเชี่ยวเสียงดังกรึนๆ ชายทั้ง
สามชะเง้อมองลงมา ตาเบิกโพลง

หญิงสาวสะอึกตัวขึ้นมาจากน้ำอีกครั้ง ขอนไม้
สองสามท่อนไหลมาตามกระแสน้ำ ขอนไม้ใหญ่
พุ่งตรงมาเกือบชนศีรษะของเธอ หญิงสาวเบี่ยง
หลบและตะเกียกตะกายคว้าขอนไม้ชิ้นไว้ได้ เธอ
สอดมือขวาระหว่างกิ่งไม้กับลำต้นจนสุดแขน
เสียงตะโกนโหวกเหวกจากข้างบนค่อยๆ แผ่วลง
ขณะที่ขอนไม้ยักษ์พาหญิงสาวไหลไปตามลำน้ำ

รักชนกสอดข้อมืออีกข้างกับสายรัดของวิทยุ
สื่อสาร ดึงมันขึ้นมาจากเอว นึกถึงผู้ที่เธอจะขอ
ความช่วยเหลือ ภาพของนายทหารหนุ่มที่มักแหวะ
เวียนมาเยียมเยียนเธอที่บ้านพักอยู่เสมอ ผุดขึ้นมา
ในความคิด ผู้หมวดแดนมักจะซื้อของมาฝากและ
เพียรถามไถ่ทุกข์สุขของเธอด้วยความห่วงใย
ประโยคที่เขา มักถามหญิงสาวบ่อย ๆ อย่างเอาใจ
คือ เธอชอบของนั้นของนี่ที่เขานำมาฝากหรือเปล่า
ซึ่งรักชนกก็ตอบไปตามความจริง ล่าสุดเขาก็ถาม
เธอจนได้ว่า เธอรักเขาบ้างหรือเปล่า คำถามนี้ เธอ
ไม่ตอบ ได้แต่อมยิ้ม

ท่ามกลางสายน้ำที่พลุ่งพล่านอยู่รอบตัว ทำให้หญิงสาวล้าล้าเป็นพัก ๆ เธอไม่มีแรงพอที่จะขอความช่วยเหลือผ่านวิทยุได้ ในที่สุดรักชนกก็เป็นลมหมดสติไป

อีกด้านหนึ่งของป่า ทหารหนุ่มท่าทางกระสับกระส่าย กรอกเสียงใส่วิทยุสื่อสาร

“นก..นก..คุณอยู่ไหน...”

น้องชายจอมทะเล้นของผู้หมวดแดนแย้งวิทยุในมือของพี่ชายไปพูด น้ำเสียงของเขาตอนนี้เคร่งเครียดไม่แพ้กัน “พี่นก คุณพ่อของพี่เป็นห่วงมากนะ ตอบด้วย เปลี่ยนน”

เจียบ ไม่มีเสียงตอบ นอกจากเสียงซ่า ๆ

“มันเสียง..อะไรนะ..พีแดน..” ผู้น้องส่งวิทยุ
กลับไปให้

วิทยุมีเสียงแกรก ๆ อยู่ครู่หนึ่ง ทหารหนุ่ม
พยายามเงี่ยหูฟังต่อ

“แม่น้า..เขี้ยวมากด้วย” ผู้หมวดแดนโพลง
ออกมา

แม่น้าสาयนั้นไม่ใช่ไหลเขี้ยวเท่านั้น ในไม่ช้า
มันจะไหลลงสู่น้ำตกซึ่งเต็มไปด้วยโขดหินที่
อันตรายที่สุดของป่าแห่งนี้ และเมื่อถึงจุดนั้น หญิง
สาวคงไม่มีโอกาสรอดชีวิตอย่างแน่นอน

ยามดึกส่งตัวกลับบ้านเช่าเก่าๆ หลังหนึ่งแถว
ชานเมืองในกรุงเทพฯ จินตนาผลจากโต๊ะหันมา
สนใจข่าวที่กำลังรายงานจากโทรทัศน์เครื่องเล็ก
หญิงสาวถึงกับเอามือป้องปากอย่างตระหนก เมื่อ
เห็นภาพมวนน้ำพุ่งทะเลลึกพังคั่นกันน้ำเข้ามาท่วม
โรงเรียนประถมในจังหวัดที่เธอเคยเรียนเมื่อสิบสี่ปี
ก่อน บรรดาผู้ปกครองต่างพาลูกหลานของตนวิ่ง
หนีน้ำกันอย่างโกลาหล จินตนาติดตามข่าวพายุ
หลายลูกเข้าไทย ส่งผลให้ฝนตกหนักในหลายภาค
จนเกิดน้ำป่าไหลหลากมาเป็นเดือนแล้ว แต่เธอคิด
ว่านี่เป็นภัยธรรมชาติที่มักเกิดขึ้นทุกปี ที่สุดเธอ

ตระหนักแล้วว่าปีนี้ไม่ใช่สถานการณ์ธรรมดา ทว่า
ธรรมชาติกำลังเอาคืนมนุษย์เราเป็นร้อยเท่าทวีคูณ
หลังจากที่ได้ส่งสัญญาณเตือนมาหลายครั้งแล้ว
ก่อนหน้านี้

ภาพข่าวของเด็กนักเรียนตัวน้อยนั่งคร่อม
เบาะรถจักรยานยนต์กำลังร้องไห้ด้วยความ
ตกใจกลัว ในขณะที่ผู้เป็นพ่อต้องลงมาจับ
แฮนด์รถทั้งสองแขนเพื่อพยายามเข็นรถออกจาก
เส้นทางน้ำอย่างสุดกำลัง แต่ก็ไม่อาจทานพลัง
มหาศาลของน้ำที่โถมใส่อย่างไม่ปราณีปราศรัยจน
พ่อเด็กถึงกับหัวคะมำ แต่ก่อนที่เด็กน้อยจะตกจาก

รถจนถูกกระแสน้ำพัดจมหาย ชายอีกคนหนึ่งก็ลุย
น้ำเข้ามาอุ้มเด็กคนนั้นออกมาได้อย่างหวุดหวิด

จินตนาารู้สึกจิตตกขึ้นมาทันที บ้านของแม่เธอ
อยู่ในจังหวัดที่เป็นเส้นทางของมหาอุทกภัยครั้งนี้
เธอรีบคว้าโทรศัพท์ขึ้นมาโทรหาแม่

“แม่..นี่จินนะ ที่บ้านเตรียมรับมือน้ำท่วมแล้ว
ยังคะ”

“โอ โยายจินโทรมาเรื่องนี้อีกแล้วหรือ” น้ำเสียง
ของผู้เป็นแม่ออกจะหงุดหงิด “เรื่องน้ำท่วมนะ ไม่
ต้องห่วงแม่หรอก มันท่วมแล้ว เดียวมันก็ลด”

“อะไรวะแม่ บ้านเราท่วมตั้งแต่เมื่อไหร่” เสียง
นั้นระคนประหลาดใจ

“เพิ่งเมื่อวานเย็น ประตुरะบายน้ำชำระ น้ำก็
เลยทะลักเข้ามาท่วมอำเภอเรา” แม่เล่าอย่าง
พยายามควบคุมน้ำเสียงไว้ “แม่กับยายจะย้ายไป
อยู่ศูนย์อพยพชั่วคราวของทางการพุงนี้เข้าแล้ว”

“โอ้ แล้วทำไมแม่ไม่โทรมาบอกหนูเลย” หญิง
สาวต่อว่า “หนูจะไปหาแม่ พุงนี้หนูจะเดินทาง..”

“ไม่ต้อง ไม่ต้อง ลูก” ผู้เป็นแม่ห้ามพัลวัน “อย่า
ลำบากมาเลย ไม่รู้ข่าวเหรื่อว่าตอนนี้น้ำท่วมทาง
หลวงเสียหายหมดแล้ว”

ประโยคที่ว่า “อย่าลำบากมาเลย” นั้นบาดใจผู้
เป็นลูกสาวยิ่งนัก

“ถ้าอย่างนั้น หนูกลับไปทำงานก่อนนะ” เธอตัด
บทอย่างน้อยใจ “แม่รักษาตัวดีๆ ละ”

เสียงตอบปลายสายอย่างอีกอึก “จะ ลูกก็ด้วย
นะ”

ทันทีที่วางสาย จินตนาที่ล้มตัวลงนอนบนเตียง
อย่างทอดอาลัย ไม่มีแก่จิตแก่ใจจะทำอะไรอีก
ภาพภัยพิบัติจากข่าวที่ระเดประดังเข้ามาใน
ช่วงเวลานี้ช่างบั่นทอนจิตใจของเธอยิ่งนัก เธอซึ่ง

เป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่ไม่มีประโยชน์ ไม่สามารถ
ช่วยอะไรใครได้เลย แม้แต่แม่ของตัวเอง

ในยามนี้ ฝนตกหนัก น้ำเอ่อล้นท่วมสองฟาก
ฝั่งแม่น้ำ เทบทุกเขื่อนมีระดับน้ำสูงเต็มเปี่ยม
น้ำป่าหลากไหลลงดอย ไร่สวนจมน้ำ พายุกระหน่ำ
ทางหลวงชนบทพังยับ น้ำป่าจากอุทยานแห่งชาติ
ไหลทะลัก จนอ่างเก็บน้ำและเขื่อนดินแตก
กระแสน้ำเชี่ยวทะลักลงตอนล่างเข้าท่วมถนน
หนทางและพื้นที่การเกษตร

ท่ามกลางกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก ขอนไม้
ยักษ์ยังคงพารักชนกไปสู่จุดจบอันน่าพร่นสะพรึง

หากหญิงสาวยังฟื้นคืนสติอยู่ คงรู้สึกเยือกยะเยือก
เจ็บปวดไปถึงชั่วหัวใจ และคงนึกสงสัยว่าทำไมถึง
ไม่มีใครมาช่วยเหลือเลย ทำไมช่วงเวลานั้นทุกซ์
ทนนี้ถึงได้ยาวนานยิ่งนัก รวากับเวลานั้นหยุดอยู่
กับที่ เสมือนว่าโลกใบนี้หยุดหมุน มีเพียงสิ่งเดียว
เท่านั้นที่ไม่หยุด นั่นคือ ความทุกข์ทรมาน

สถานการณ์น้ำในหลายจังหวัดเข้าขั้นวิกฤติ
หลายโรงเรียนถูกน้ำท่วม จำนวนเด็กจมน้ำตาย
เพิ่มสูงขึ้น น้ำเหนือเคลื่อนทัพเข้าถล่ม
โบราณสถานและวัดต่างๆ พระประธานในโบสถ์
จมนิดอยู่ใต้น้ำ อาคารบ้านเรือนพังทลายเพราะดิน

ทรุดหลังรับน้ำฝนอย่างต่อเนืองหลายวันหลายคืน
ระดับน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยากระจายท่วมแผ่เป็นวง
กว้างทวีความรุนแรงขึ้น น้ำไหลเข้าท่วมนาข้าวที่
ยังไม่ทันได้เก็บเกี่ยว ทำความเสียหายนับพันไร่
เมืองจมอยู่ใต้บาดาล ประชาชนต้องจากบ้านของ
ตัวเอง เร่งอพยพขึ้นสู่ที่สูง หรือไม่ก็ไปอาศัยตาม
ศูนย์พักพิงต่างๆ พลังน้ำทะลุทะลวงคั่นกั้นไหล
ทะลักเข้าท่วมนิคมอุตสาหกรรมทุกแห่งที่ขวาง
หน้า หลายร้อยโรงงานต้องปิดตัวลง คนตักงานนับ
แสนในชั่วข้ามคืนเดียว

จินตนา นั่งจ้องมองหน้าจอที่ว่างเปล่า เสียง
โทรศัพท์ดังขึ้น หญิงสาวสะดุ้งเหมือนคนถูกปลุก
ให้ตื่นจากภวังค์

“แม่เหรือ” เธอส่งเสียงอย่างร้อนใจ “น้ำท่วม
โรงพยาบาลแล้วายจะไปล้างไตที่ไหน หนูอยากรู้
หนูโทรหาหลายหนแล้วนะ”

“จิน ใจเย็นๆ ลูก” แม่พูดเสียงเคร่ง “ลูกเป็น
อะไรไป เจ้านายลูกเค้าโทรมาปรึกษากับแม่ เขา
เป็นห่วงลูกมากกว่าแม่เสียอีก”

“เขาโทรไปหาแม่ทำไม” จินตนาถามเสียงห้วน
“หนูไม่เป็นอะไรสักหน่อย”

“จिन ลูกต้องดำเนินชีวิตต่อไปนะ เราทุกคนก็มีหน้าที่ของตัวเองที่ต้องทำอย่างมีสติให้ดีที่สุด”

“แม่จะให้หนูทำอะไร ในเมื่อหนูช่วยแม่ก็ไม่ได้ ช่วยยายยังไม่ได้เลย” เสียงนั้นเริ่มปนสะอื้น

เสียงอีกสายเงียบไปอึดใจหนึ่ง ก่อนตอบกลับมาอย่างหนักแน่น

“ลูกช่วยรักษนกสิ เอรอรอลูกมานานแล้วนะ เราทุกคนที่บ้านก็รออยู่”

“อะไรกัน” จินตนา กล่าวเสียงสูงอย่างประหลาดใจ “หนูนี้ก็ไม่ถึงเลยว่แม่จะสนใจเรื่องนี้ด้วย”

“ฟังแม่พูดนะ นำท่วมบ้านท่วมเมืองเทือกสวน
ไร่นาของเราหมด แต่อย่าให้ท่วมหัวใจของคุณ
เพราะเราต้องใช้หัวใจสู้กับอุทกภัยคราวนี้ เราถึง
จะผ่านวิกฤตินี้ไปได้ นะลูก” หญิงสาวไร้สูงวัยกล่าว
ต่ออย่างนឹกรื่นได้ “ อ้อ แล้วก็แม่จะบอกว่าคุณ
พยาบาลโทรมานัดคุณยายของคุณเมื่อกี้ เขาหา
โรงพยาบาลใหม่ให้คนไข้ได้แล้ว”

เสียงถอนหายใจอย่างโล่งอก “ขอบคุณค่ะแม่
หนูรู้สึกดีขึ้นแล้ว”

หลังจากวางสาย หญิงสาวฮัมเพลงออกมา
อย่างไม่รู้ตัว เธอจับล้อหมอนพาดบนผู้พิการ

กลับไปยังโต๊ะทำงานซึ่งมีคอมพิวเตอร์เก่า ๆ ตั้งอยู่
จินตนาฯยังรู้สึกปลื้มกับคำพูดของแม่อยู่ในขณะที่
บรรจนวนิ่วลงบนแผ่นพิมพ์

รถจี๊ปทหารวิ่งตะบิ้งไปตามถนนเลียบบแม่น้ำนั้น
จนฝุ่นตลบแทบไม่เห็นตัวรถ มีคนน้องเป็นคนขับ
ในขณะที่ผู้เป็นพี่ชายยืนจังก้าบนพนักหลัง มือถือ
กล้องส่องทางไกลสอดสายไปตามแม่น้ำที่ไหล
เชี่ยว

“คุณพระช่วย” หมวดแดนอุทยานออกมาอย่าง
ตื่นเต้น เมื่อมองเห็นอะไรบางอย่างบนขอบไม้ใหญ่
ที่ไหลไปตามลำน้ำข้างหน้าอยู่ลิบ ๆ

“เหยียบคันเร่งมิดไปแล้ว ใช้น้อง พี่ว่าเราเจอ
คุณนกแล้ว”

หมวดแดนหันหลังขวับไปเหยียบเชือกขาดใหญ่ที่
อยู่ด้านหลังรถ เขาเร่งผูกเงื่อนติดกับท้ายรถ และ
ผูกปลายอีกด้านมัดรอบอกพาดไหล่สองข้างเป็น
สะพานแล่ง พลาจ้ร่องส่งน้องชายคนขับ

“แกวิ่งไปให้เลยขอนไม้ที่คุณนกติดอยู่ พอถึง
ต้นไม้อใหญ่ตรงนั้น ก็เหยียบเบรคให้เต็มเหนี่ยว
เลย”

“จะบ้าเหรอฟี” น้องชายตะโกนตาเหลือก “นี่
มันฆ่าตัวตายชัดๆ”

“เอาน่า ทำตามที่ตั้ง ไม่จั้นพีซึบ แกเป็นคน
โหด” หมวดแดนซู่

“อย่างเก่า ดีแล้วพี” น้องชายตอบ

รถจี๊ปพุ่งทะยานราวกับจรวด ผ่านชนอนไม้ยักษ์
นั่นไปเกือบร้อยเมตรก่อนถึงต้นไม้จุดนัดหมาย

“เบรคแรง ๆ เลยไ้้องชาย เอาแรง ๆ” หมวด
แดนตะโกนส่ำทับ

เสียงเหยียบเบรคดังลั่นสนั่นป่า ผู้หมวดแดน
ดีดตัวขึ้นบวกกับแรงส่งจากการหยุดรถอย่าง
กะทันหัน ทำให้นักรบหนุ่มลอลยละลิวราวกับคน
เหาะ เขาตกลงไปในแม่น้ำก่อนหน้าชนอนไม้ใหญ่จะ

ไหลตามมาถึง ผู้หมวดหนุ่มว่ายทวนกระแสน้ำเข้าไปหาหญิงสาวที่นอนคร่อมอยู่บนขอนไม้ แขนกำยำข้างซ้ายโอบรอบเอวหญิงสาว แขนอีกข้างจับไหล่ขวาของเธอ

“กลับรถ ค่อยๆ นะไอ้น้องชาย ค่อยๆ ” หมวดแดนตะโกนบอกคนขับข้างบน ก่อนหันไปมองใบหน้าซีดเผือดของหญิงสาวที่หมดสติ พลังกระซิบเบาๆ ที่ข้างหูของเธอ

“เพราะตอนนี้เป็นเวลาที่ผมไม่อยากตายที่สุด
รู้ไหม คุณนงก”

รถจี๊ปนั้นเลี้ยวกลับซ้าย ๆ ลากเอาร่างของคนทั้งสองเข้ามาใกล้ฝั่ง ผู้หมวดแดนพลิกตัวขึ้นอุ้มหญิงสาวขึ้นมา เขาสาวเท้าขึ้นฝั่งอย่างยากลำบาก ก่อนจะค่อยๆ วางร่างของรักชนกไว้บนพื้นอย่างแผ่วเบาราวกับเธอเป็นแก้วบาง ร่างกายของเธอแน่นเย็นเฉียบ ผ้าห่มผืนใหญ่ถูกโยนออกมาจากรถ หมวดหนุ่มรีบเอามาคลุมร่างของเธอไว้ให้อบอุ่น เขากุมมือเธอไว้แน่นพลางเรียกชื่อของเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“นก คุณต้องไม่เป็นไรนะ ตอบผมหน่อยสิ พุดอะไรก็ได้”

รักชนกเผยอเปลือกตาขึ้นอย่างช้า ๆ คราวนี้ เธอได้เห็นสิ่งที่เธอปรารถนา ชายที่อยู่ตรงหน้าในขณะนี้

“ตอบที่คุณเคยถามนะคะ” เธออมยิ้มได้แม้จะอ่อนเพลียแทบขาดใจ “ค่ะ ฉันทัน..รักคุณ”

จินตนาพิมพ์เรื่องตอนล่าสุดออกมาไว้ให้พร้อมที่จะส่งไปกองบรรณาธิการในวันรุ่งขึ้น เธอหวังว่าเจ้านายคงยกโทษให้เธอที่ส่งตอนต่อไปลงนิตยสารล่าช้ากว่ากำหนด เพราะทำยที่สุดแล้วเมื่อทุกคนกลับมาทำหน้าที่ของตนเอง เธอก็เชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะผ่านพ้นไปด้วยดี อย่างน้อยในคืนนี้เธอจะ

ขอภาวนาให้ วิกฤติที่เกิดขึ้นประเทศนี้ จงผ่านพ้น
ไปได้ ด้วยดี

